

Bush-kamperen

Na een paar biertjes in de bar van *Head Quarters* gaan we terug naar het kamp. Het hoofdkwartier is een soort dorp. Er werken driehonderd *rangers* in Ruaha National Park (Tanzania), dat qua oppervlakte net zo groot is als ruim een kwart van Nederland. De *rangers* wonen voornamelijk op het terrein van het hoofdkwartier. Ook hun vrouwen en kinderen wonen hier, dus is er zelfs een school, een ziekenhuis en nog een aantal faciliteiten.

Zodra we aankomen bij onze tent aan de rand van de Ruaha River begint het snel donker te worden. De camping waar ons tentje staat ligt midden in het park. Maar belangrijker nog: er staat geen hek om de camping! Er zijn geen tweeduizend kampeerplekken zoals in Kroatië en er is geen stroomvoorziening. Alleen een wc-hokje en twee andere kampeergroepjes op het terrein van een paar honderd meter lang.

De eerste avond waren we - Demi en ik - doodsbang. Al die geluiden, die gele ogen die je bij de bosjes ziet, de nijlpaarden die vreemde geluiden maken in de rivier achter onze vierpersoonstent en het idee dat alle dieren zomaar bij ons kunnen komen. Overdag gaat het wel, maar het is toch best beangstigend zo in het donker. Gelukkig hebben we ook maar liefst één half werkend hoofdlampje dat we met z'n drieën moeten gebruiken en hebben we geen zaklampen bij ons. Lang leve onze goede voorbereiding.

Twan maakt snel het kampvuur aan, zodat we lekker warm kunnen zitten tijdens het eten. Tevens houdt het vuur de dieren een beetje op afstand. Althans, dat maakt onze gids George ons wijs.

“Weet je nog steeds zeker dat je vannacht in je eentje in een compartiment van de tent gaat slapen Deem?” vraagt Twan terwijl we zitten te eten.

Ze kijkt schichtig achter zich, zoekend naar het nijlpaard dat de klotsende geluiden in de rivier achter haar maakt. “Ik denk het wel ja. Ja. Jullie liggen in dezelfde tent en zijn twee meter bij me

vandaan. Zolang we in dezelfde tent liggen vind ik het goed.” Snel kijkt ze naar rechts richting het toiletgebouw, waar de struiken ritselen.

“Ik moet zeggen dat ik het ook wel eng vind hoor. Die olifant die vanmiddag ineens naast mijn stoel stond omdat hij uit de rivier klom bijvoorbeeld. We zitten er echt gewoon middenin!”

We slobberen wat rode wijn die we vanuit de bar hebben meegenomen naar de tent. Demi neemt nog een Smirnoff Ice en besluit rond tien uur te gaan slapen. “Uhm Inge, misschien wil ik toch liever bij jou slapen vannacht. Is dat goed Twan?”

“Jullie doen maar, twee gillende meiden naast elkaar, dat wordt leuk!” zegt hij lachend.

“Ik ga eerst proberen mijn tandenborstel te pakken en naar het toiletgebouw te lopen. In mijn eentje!” zegt ze terwijl ze als een detective de omgeving afspeurt met het hoofd lampje.

Redelijk heldhaftig - we zijn immers niet in de Ardennen - is ze uiteindelijk in haar eentje naar bed gegaan.

Twan en ik zitten nog even bij het kampvuur na te praten over gister. Tijdens de drie uur durende rit van Iringa naar de poort van het park hebben we een aantal keer langs de kant van de weg moeten stoppen om het waterreservoir van de Land Cruiser bij te vullen. Er zat blijkbaar een gat in waardoor we onze koelvloeistof verloren. In het park bleek een garage te zitten dus George zette ons af op de *campsite* en ging richting de garage. Wij zetten ondertussen de tenten op en genoten van de lekkere lunch van onze kok.

Na vermoedelijk, we leven zonder tijd, zo'n drie uur vond ik het toch wel lang duren, dus besloot ik George maar eens te bellen. Ik ging er lekker bij zitten in een campingstoeltje. Ik zat nog niet of er kwam ineens uit het niets een olifant de rivier uit gelopen, klom omhoog en stond op tien meter bij mijn stoeltje vandaan. Ik schrok me dood, wat een gigantisch en indrukwekkend beest als hij zo ineens naast je staat. Mijn hart bonkte in mijn keel en George bleef maar vragen wat er aan de hand was omdat ik opeens niets meer zei. Omdat ik eigenlijk niet precies wist wat ik moet doen (bij een leeuw moet je schijnbaar juist blijven staan, maar bij een olifant wist ik het niet meer), liep ik zo onopvallend maar snel

mogelijk uit zijn richting en gebaarde ook Demi en Twan weg te gaan van onze kampeerplek. De olifant had echter totaal geen aandacht voor mij en bleef nog een tijdje staan rondsnuffelen bij onze tent, trok een paar takken met verse blaadjes van de bomen en besloot na een minuut of vijf zijn weg weer te vervolgen.

Aangezien het koud is, en we er morgen vroeg uit moeten, gaan we niet al te laat naar bed. Ik pak het hoofdlampje, klik hem aan en loop naar het toiletgebouw, zo'n twintig meter verderop. Onderweg blijf ik tegen mezelf zeggen: 'niet bang zijn, er is niets aan de hand, er kan je niets gebeuren.' George - die in de auto ligt te slapen - zei nog dat niemand in zijn eentje moet rondlopen als het donker is, dus stiekem ben ik er niet zo gerust op dat ik hier alleen loop. En al die geluiden om me heen maken het er ook niet beter op. Ik haal opgelucht adem als ik in het gebouwtje ben.

Twan komt nog geen minuut later achter me aan op een soort van snelwandel-draf. Rennen wordt hier ten strengste afgeraden, maar hij lijkt haast te hebben. Zijn ogen schitteren van enthousiasme. "Zag je hem, zag je hem!?" fluistert hij zo hard mogelijk.

Zag je hem? Ik krijg een knoop in mijn maag. "Uh...nee?" antwoord ik aarzelend.

"Die gigantische olifant die daar staat," fluistert hij en wijst naar de prullenbak, de enige op de 'camping'.

Eerst denk ik nog dat hij een grapje maakt. Ik tuur in het duister en nog geen twintig meter verderop staat inderdaad een knots van een olifant. Nog groter dan die van vanmiddag! Mijn hemel, ik was zo druk met tegen mezelf te zeggen dat ik best in mijn eentje hier naartoe kon lopen, dat ik hem niet eens heb zien staan.

We staan glunderend naar hem te kijken met een grijns op ons gezicht en zeggen tegelijk: "Super vet!"